

anden Side med det andet Krav om at faa optaget visse Fordringer, og der har derfor ikke været anden Udvej end at specificere det, som det her er gjort, og jeg kan kun tro, at det forøger Klarheden.

Ændringsforslagene Nr. 19—22 forøger noget Bankernes Dispositionsfrihed. Den Bankspektøren i Henhold til § 12, 2det og 3die Stykke, tilkommende Dispensationsbeføjelse tænkes i Særdeleshed anvendt i Tilfælde, hvor dette er en Betingelse for en forsvarlig Rekonstruktion. Ved Nr. 22 bemærkes, at det skal være Hovedformaalet med Erhvervelsen af den paagældende Ejendom at skaffe sig Lokaler til at drive Bankforretning.

Ændringsforslag Nr. 23 gaar kun ud paa at slette Ordene „eller Andele“ af den Grund, som tidligere er angivet.

Ændringsforslag Nr. 24 lyder saaledes: „En Bank maa ikke erhverve eller belaae egne Aktier til et større samlet Paa-lydende end 10 pCt. af den indbetalte Aktiekapital.“

Der stod i det oprindelige Forslag, at Banken ikke maa eje egne Aktier. Vi mener, det er for rigoristisk, det kan være højst skadeligt for en Bank, hvis den aldrig kunde erhverve egne Aktier i nogen Situation, og vi har derfor ment det rigtigt at sige, at det maa finde Sted indtil 10 pCt.

Ændringsforslag Nr. 25 gaar ud paa, at sidste Punktum i 5te Stykke af § 12 udgaar. Det hedder i Lovforslaget: „Nødsages en Bank til at overtage egne Aktier, der tjener til Sikkerhed for Fyldestgørelse af Bankens Krav, skal de paagældende Aktier søges realiseret snarest mulig.“ Man vil dèr give en Tid til at gøre det indenfor, hvad Klogskab og Rimelighed kræver, blot at Banken ikke ligger med et større Kvantum, end den maa have. Ved Ændringsforslag Nr. 26 sættes den i Loven nævnte Frist af 5 Aar op til 10 Aar.

Ændringsforslagene Nr. 27 og 28 er stillet til Lovforslagets § 13, der handler om Bankregnskaber. Der ændres derved kun lidt ved Lovforslagets Regler, der foretages kun et Par Lempelser, som formentlig er gavnlige. Jeg henviser i øvrigt til Ændringsforslagenes Ordlyd.

Ændringsforslag Nr. 29 til § 13 gaar ud paa, at 5te Stykke, 1ste Punktum, udgaar. Det hedder i Lovforslaget: „Forinden Aarsregnskabet forelægges Generalforsamlingen, skal det, ledsaget af Revisorernes Bemærkninger, indsendes til Bankspektøren.“ Vi har ikke ment, at det var nødvendigt at foreskrive dette gennem en Lovbestemmelse. I saadanne Tilfælde, hvor der er noget i

Vejen med en Bank, og hvor Bankspektøren derfor har en rimelig Grund til at kræve Regnskabet indsendt, vil det aldrig paa noget Tidspunkt kunne nægtes ham. Paa den anden Side, at faa alle Regnskaber indsendt, inden de forelægges paa Generalforsamlingen, ogsaa fra de solideste og fineste Banker, turde ikke være til nogen Nytte for Bankspektøren. I den anden Del af 5te Stykke af § 13 hedder det i Lovforslaget:

„Saafremt en Bank ved en Regnskabsopgørelse ikke foretager de Afskrivninger, som Bankspektøren efter en Undersøgelse af Bankens Forhold har meddelt, at han finder paakrævede, maa Udbetaling af Udbytte kun ske med Bankspektørens Tilladelse.“ Der har været megen Tvivl og megen Uenighed i Udvalget om, hvorvidt denne Bestemmelse burde blive staaende. Man er dog enedes om, at naar det Nævn blev oprettet, der indføres ved Ændringsforslag Nr. 35, vil man nok kunne lade Bestemmelsen staa. Den udvider i Virkeligheden ikke den Bemyndigelse, som Bankspektøren nu faktisk udøver. Den stiller ham tværtimod under en vis Kontrol af det paagældende Nævn, og dette vil sikre, at den Myndighed, som Bankspektøren har og beholder, altid vil blive udnyttet med rimelig Hensyntagen til samtlige foreliggende Forhold, derunder ogsaa Hensynet til, at der bliver fornøden Tid til Appel til det ved Ændringsforslag Nr. 35 foreslaaede Banknævn.

Ændringsforslag Nr. 30 indeholder en Regel om Kaution, som efter min Mening noget fejlagtig har fundet en Plads i dette Lovforslag om Banker, men som man dog ikke har kunnet enes om helt at slette. Det hedder i Lovforslaget: „Hvis der for et af en Bank ydet Laan er stillet Kaution, og Laantageren udebliver med Hovedstol, Afdrag og Renter, skal der derom inden den paafølgende Betalingstermin — eller, hvis ingen saadan er aftalt, inden 6 Maaneder — ved anbefalet Brev gives Meddelelse til enhver af Kautionisterne eller til den eller dem af disse, der er bemyndiget til at modtage Meddelelsen paa samtlige Kautionisters Vegne. Undladelse heraf medfører . . .“ Nu er det oplyst, at der er Banker, der giver Laan med Kaution til Folk i beskedne Kaar paa Betingelse af ugentlige Afdrag. Hvis man opretholdt Lovforslagets Regel uforandret, vilde den paafølgende Betalings-termin jo allerede indtræde efter en Uges Forløb, og saa skulde anbefalet Brev være udgaaet til den Tid. Det har vi ikke fundet rimeligt og har derfor givet en længere Frist. Jeg maa for øvrigt sige, at jeg personlig havde fundet, at det var bedre, at denne